

[Lembourn.]

har kunnet præstere en sådan filmproduktion, som vi har gjort det siden denne lov kom, er imponerende og viser, at vi faktisk har en langt større talentmasse, end vi tror.

Derfor skal vi alligevel diskutere noget, som er dybt alvorligt i forbindelse med hele vores kulturpolitik, og ikke mindst den del af den, som har med filmen at gøre. Siden vi skabte loven om Statens Kunstfond, en række teaterlove og filmloven, er der vokset op, og det er nævnt flere gange i dag, en voldsom modstand i store dele af befolkningen imod denne kulturpolitik. Jeg tror, det var hr. Poul Hartling, der sagde, at det kunne ende med, at der slet ingen støtte blev tilbage. Det er dybt tragisk, for det er umuligt i et så lille land som Danmark at producere teater og film uden offentlig støtte. Det kan simpelt hen ikke lade sig gøre. Der er så lille et publikum, og omkostningerne er så store, at det kun i ganske enkelte tilfælde er muligt at producere en film, som kan hente sine omkostninger hjem. Så hvis vi overhovedet vil have dansk film, må vi nødvendigvis have en filmlov, der støtter produktionen af danske film. Samtidig med at man erkender dette, må man altså erkende den voksende modstand.

Derfor mener jeg – og jeg har nævnt det for ministeren før – at vi har hårdt brug for en virkelig gennemgribende undersøgelse, ikke alene af det, som vi har gjort, f. eks. med hensyn til bogens situation i det af ministeriet nedsatte bogudvalg, som, hvor utroligt det end lyder, nu er ved at være færdigt. Men jeg tror også, det er meget, meget vigtigt, at vi for filmens vedkommende får et sådant udvalg, som kan gennemdrøfte, hvad vi kan gøre for at finde en form for filmstøtte, som ikke i den grad vækker modstand, uden at det rammer den kunstneriske frihed, og uden at eksperimentet forsvinder.

Med hensyn til forretningsordenen for film-instituttet, som vist aldrig er blevet færdig, vil jeg henstille til ministeren, at vi ser at få gjort den færdig, og i den forbindelse kan så hele debatten om ankeproblemet dukke op og muligvis blive løst.

Det tredje, jeg gerne vil sige, er, at jeg synes, 4 år er for lang tid. Jeg vil foreslå, at man nedsætter tiden inden revision til 3 år.

Endelig om Workshopen: jeg er enig i, at der må mere præcise og mere klare regler for den. Den har ikke virket efter sin hensigt.

Ideen er god nok, men vi må få den til at virke, som vi har tænkt os den.

Som helhed kan jeg sige, at de moderate kan stemme for en fortsættelse af vores filmlovgivning, men jeg henstiller stærkt til ministeren, at vi får en chance for virkelig at gennemdrøfte hele dette kulturpolitiske problemkompleks, for det er afgørende for, om vi kan opretholde en kulturpolitik i Danmark.

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen):

Fru Mette Madsen begyndte med en beklagelse og et ønske. Den ene beklagelse vedrørte spørgsmålet om, at Wechselsmannudvalget var ophævet efter at have afgivet sin betænkning om Statens Kunstfond. Det har jeg gjort efter nøje aftale med og ønske fra Wechselsmannudvalget, idet man mente, at der på baggrund af det museumsudvalg, der lige havde afsluttet sit arbejde, det bogudvalg, som i øjeblikket er ved at afslutte sit arbejde, det idrætsudvalg, der også havde afsluttet sit arbejde, ingen rimelig grund var til at fortsætte med at gennemgå de områder; de var blevet fornyet.

Jeg bemærkede mig spørgsmålet om trailerne. Det skal vi selvfølgelig se på, og der er noget, der skal gøres på dette område.

Fru Mette Madsen var så inde på Workshopen, som en række andre talere også har været inde på. Det er da rigtigt, at det var oven i købet på ændringerne til finanslovsforslaget, at bevillingen til Workshopen gik ud for 1 år. Det var et led i det forlig, der blev sluttet mellem partierne på dette område, men det var også en aftale, at det kun drejede sig om 1 år.

Jeg vil godt gøre et par bemærkninger om Workshopen, for den har en betydning, der går længere end som så. Sidste sommer var der 22 lande, hvis kulturministre mødtes i Oslo i Europarådets regie og blev enige om en række kulturpolitiske grundsætninger. En af disse var, at ytringsfriheden må garanteres, og at det må sikres, at der skabes reelle muligheder for brug af ytringsfriheden.

Dette er efter min opfattelse Workshopsagen i en nøddeskal. Filmmediet er en så kostbar og teknisk så specialiseret udtryksform, at det er en tom gestus at blive stående ved den formelle ytringsfrihed. Dette er også henvendt til hr. Bernhard Baunsgaard. Adgangen til mediet må åbnes, som det er sket ved filminstituttets filmværksted og ved Danmarks radios båndværksteder, og det er min principielle opfattelse, at